

★ Paula Noronen

KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSU

JA KUTISTUVA KOULU

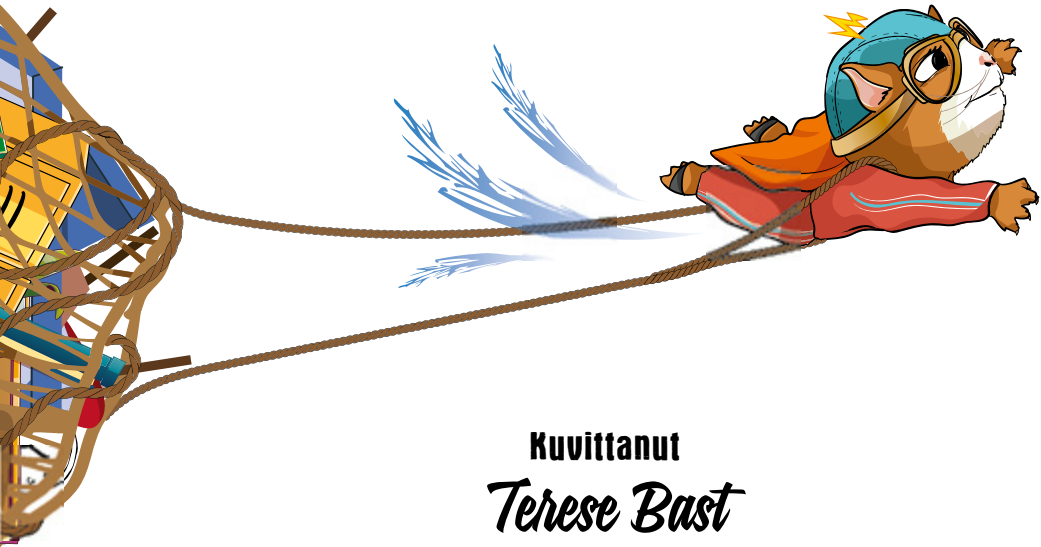
TAMMI

Teos ilmestyi ensimmäisen kerran
Gummeruksen kustantamana vuonna 2013.
Tämän laitoksen teksti on kirjailijan kevyesti muokkaama.
Teksti © Paula Noronen 2013, 2024
Kuvitus © Terese Bast 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-4772-4

★
★
Paula Noronen
SUPERMARSU

ja kutistuva koulu

Kuvittanut
Terese Bast

TAMMI

HELSINKI

Maailman paras ensimmäinen koulupäivä ikinä!

Kun pääsin kouluun, menin musiikinluokkaan, ja paras ystäväni Simo tuli vastaan.

– Moi Simo. Näin unta, että loma jatkui ja koulunkäynti oli peruttu, sanoin ja laskin reppuni pulpettini viereen.

Simo nauroi.

– Moi Emilia. Minä näin unta, että isälleni kasvoi sian kärsä ja hänet myytiin joulukinkuksi Ruotsiin, Simo sanoi ja pyyhki paksuja silmälasejaan nenäliinalla.

Nauroimme yhdessä. Kivaa kun on Simon kaltaisia parhaita ystäviä. Pikkuhiljaa luokka täyttyi muistakin luokkatovereista. Oli aina outoa nähdä kavereita loman jälkeen, kun kaikki näyttivät vähän vierailta ja isomilta.

Musiikinopettajamme Leena Lahna tuli luokkaan. Hänellä oli vaaleasävyinen mekko ja saman sävyinen neuletakki. Me pidimme hänestä, vaikka hän onkin vähän tylsimys.

– Huomenta kaikille rakkaille mussukoilleni. Siirrytään suoraan juhlasaliin, Leena Lahna sanoi ja viittoi meidät pariinon.

Menin tietenkin Simon pariiksi. Miksihän meidän piti mennä suoraan juhlasaliin?

Koulumme pahin kiusaaja Rasva-Antero viittasi jonon keskeltä, tai kun katsoin tarkemmin, niin ei se oikeastaan viitannut vaan piti pystyssä jotain keppiä, jonka päässä oli muovinen käsi.

– Mikä tuo on, Antero? Leena Lahna kysyi ihmetellen ja osoitti keppiä.

– Tämä on muovinen viittauskäsi. En

jaksa vaivautua itse viittaamaan, Rasva-Antero sanoi hymyillen pirullisesti.

– Siis mitä? Lahna sanoi suu auki ja käveli Rasviksen luo.

– Niin, kun meitsi nostaa tämän kepin ylös, se on sama kuin viittaus, Rasva-Antero jatkoi ylpeänä.

Leena Lahna oli nyt tosi vihainen ja hänen vaalea neuleensa kostui kainaloista. Aikuisille käy välillä niin, kun ne hermostuvat.

– Kuule, ei onnistu. Koulun säännöissä sanotaan, että koulussa viitataan... ja... Leena Lahna yritti.

Rasva-Antero keskeytti opettajan:

– Missään koulun säännöissä ei sanota, että viittauskäden pitää olla oikea käsi, se sanoi ylimielisenä.

Leena Lahna ei sanonut enää mitään. Hän varmaan ymmärsi, ettei kannata riidellä Rasva-Anteron kanssa, koska jos tulee vaikeuksia, saapuu paikalle Rasviksen isä, kaupungin rikkain margariinitehtailija, ja antaa rahaa rehtorille ja kaikille.

Minua ja muita nauratti Rasva-Anteron teko-viittauskäsi. Rasva-Antero on siis koulun pahin kiu-

saaja, mutta hänessä olisi hyvää kaveriainesta, jos hän olisi vähän ystävällisempi. Simo on niin kiva verrattuna Rasva-Anteroon. Näin miten Sveti ja Kirsikkakin tirskuivat Rasvikselle.

– Oliko sinulla Antero sitten jotain kysyttävää, kun viittasit? Lahna kysyi luovuttaneena.

– Oli. Miksi me menemme juhlasaliin, opettajamme Leena Särkiahven, Hauki, anteeksi Siika, ei kun Lahna?

Ihan kuin Rasvis ei olisi muistanut Lahna-nimeä oikein. Kunhan kiusasi.

– Me menemme katsomaan uutta rehtoria, ja nimeni on Lahna, Leena Lahna, opettaja sanoi.

Hui jännää! Uusi rehtori on saapunut.

Kuljimme parijonossa juhlasaliin. Vaikka vanha rehtori oli ihan mielettömän mukava ja reilu, niin oli kyllä kivaa, kun saatiin uusi rehtori. Kaikki uudet asiat ovat jotenkin mieleenpainuvia. Yleensä muistaa hyvin, kun saa vaikka uuden takin tai uuden pelikonsolin. Joskus mietin, että voi kun olisi ihan älyttömän paljon rahaa ja voisi aina ostaa ihan mitä tahansa.

Kun kävelimme juhlasaliin, leikimme taitoluistelijoita.

Käytävä oli nimittäin koulun siivoojan Räppäri-Jaskan toimesta niin hyvin kiillotettu, että moni liukasteli sukissaan kuin niillä olisi ollut luistimet jalassa. Se oli hauskaa. Näin kun Mona Ranta otti Simosta tukea ja niitä kumpaakin nauratti. Sveti hyppäsi korkealle ilmaan ja yritti pyörähtää kuin taitoluistelija, mutta kaatui pyllylleen.

– Simo, katso kun teen piruetin! huusin, mutta Simo ei kuullut, kun hän kuunteli jotain Mona Rannan juttua.

Juhlasalin ovien edessä seisoivat koulun mahtisiivoja Räppäri-Jaska, joka on siis tosi hyvä räppäri. Jaskalta ilmestyi kesällä levykin, jonka nimi on: ”Räpätän tajuux?”. Äidin poikaystävä Pertti sanoo, että se on jotenkin taiteellisen kuuloinen levy. Kun kysyin mitä tarkoittaa taiteellinen, Pertti sanoi: ”No sellainen, että sitä ei kovin moni osta, eli vähän omituinen.”

Kun Räppäri-Jaska avasi juhlasalin ovet, kaikki pysähtyivät. Näin miten Leena Lahnan suu lokahti auki ainakin appelsiinin kokoiseksi. Näin hänen suussaan hammasraudat. Hassua, että noin vanhalla ihmisellä kuin opettaja on hammasraudat.

Syy hämmennykseksemme oli se, että juhlasalissa seisova uusi rehtori oli todella kummallisen näköinen. En ole koskaan nähnyt niin erikoisen näköistä aikuista kuin hän. Hänellä oli tosi suuri tukka, joka oli ihan kirkkaanpunainen, sekä värikäs haalari ja isot kullatut saappaat. Ja kun katsoin vielä tarkemmin, näin että hänellä oli korvissaan isot pyörivät korvakorut ja reidessään isot kilisevät helmet. Isä olisi sanonut tässä kohtaa, että ”rumat ne vaatteilla pohjoiskoreilee”, mutta rehtori ei koreillut vaan oli vain sanoin kuvaamattoman outo.

Leena Lahna kuiskasi meille:

– Uuden rehtorin nimi on Kalle von Pörrenberg.

Minä naurahdin nimelle.

Leena Lahna näytti minulle sormellaan, että ”shh”, koska rehtori käveli kohti puhujanpönttöä. Kaikki menivät istumaan juhlasalin lattialle. Me emme voineet olla tuijottamatta maailman kummallisimman näköistä rehtoria. Hän oli vähän sellaisen pellen näköinen, joita näkee televisiossa.

Rehtori katseli meitä tarkasti. Yhtäkkiä hän otti puhujanpöntön sisältä toiseen käteensä hattaran! Me

hämmästyimme, koska ei kouluun saanut tuoda karkkia ja hattara on karkkia. Rehtori haukkasi siitä ison palan, ja samaan aikaan olin näkevinäni, että hänen tukastaan kurkisti orava. Mikä rehtori tämä oikein oli, jolla on orava tukassa?

Rehtori katseli meitä ihan hiljaa ja söi hattaraansa hitaasti. Juhlasalissa oli aivan hiljaista. Kaikki tuijottivat. Ainoa, mitä kuului, oli vahtimestari Merikarhun nälästä kuriseva vatsa. Kuiskasin Simolle:

- Näitkö, uudella rehtorilla on orava tukassa?
- Näin. Odota.

Simo herkisti superkuulonsa. Hän kuunteli pinnistään.

Rasva-Antero huomasi Simon pinnistelyn ja kuiskasi:

– Kakkaatko housuun vai mitä siinä pinnistelet, lasisilmä?

Heitin Rasvista purkalla, ja se kimposi hänen rasvaisesta tukastaan lattialle.

– Kyllä, Simo kakkaa housuun. Se on hänen uusi harrastuksensa. Oliko muuta kysyttävää? sanoin kiukuisena.

Rasva-Antero hämmentyi vastauksestani ja siirtyi kauemmas. Joskus Rasviksen kaltaisille tyypeille pitää sanoa suoraan. Äiti sanoisi, ettei kannata riidellä kenenkään kanssa, mutta ei se aina koulussa ihan niin mene. Simo lopetti pinnistelystä ja sanoi:

- Rehtorin tukassa asuu äänistä päätellen yksi orava.
- Selvä homma, sanoin. Superkuulo-Simo rulaa.
- HILJAAA!

Säikähdimme huutoa niin, että tukat heilahtivat. Rehtori oli huutanut mikrofoniiin ja pyyhki sokerit huulestaan kirjavalla nenäliinalla.

- Hyvät oppilaat ja koulun henkilökunta, rehtori sanoi.

Edellinen rehtori aloitti aina puheensa ”Jiihaa”, koska oli niin innostunut radiojuontamisesta.

- Minun nimeni on Kalle von Pörrenberg ja olen teidän uusi rehtorinne. Tästä vuodesta tulee upea. Teemme paljon töitä ja menestymme opinnoissamme.

Oppilaat olivat pettyneen oloisia. Kieltämättä jos joku on noin hassun näköinen, niin olisi sitten muutenkin hassu, eikä tuollainen tylsä eli... aikuinen.

Rasva-Antero huusi:

– Buu!

Uusi rehtori oli siis ihan yhtä tylsä kuin kaikki muutkin opettajat. Kalle von Pörrenberg katseli meitä nyt jotenkin pelästyneen näköisenä ja sanoi nopeasti mikrofoniin:

– Katsokaa kaikki ylöspäin.

Kaikki tuijottivat rehtoria.

– Kaikki katse ylöspäin kattoon, rehtori käski nyt tiukempana.

Nyt kaikki katsovat ylöspäin.

Mitä ihmettä? Miksi meidän piti olla typerän keno-kaulaisesti katse ylöspäin? Juhlasalin valotkin olivat ihan hirvittävän kirkkaat. Rehtori jatkoi:

– Ja sitten kaikilla suut auki niin kuin pikkulinnuilla, jotka odottavat emon tiputtavan niille ruokaa suuhun.

Yhtäkkiä juhlasalin katossa olevat luukut avautuivat, ja valtavat määrät vaahtokarkkeja tippui katosta meitä kohti. Lähes jokainen sai vaahtokarkin tai monta suuhunsa. Näin miten Leena Lahna sai monta vaahtokarkkia, koska ne tarttuivat hänen hammasrautoihinsa.

– Olkaa hyvät! rehtori huusi innoissaan.

Tuntuu kyllä hienolta, kun kesken koulupäivän katosta sataa vaahtokarkkeja. Ihmiset taputtivat ja keräilivät karkkeja taskuihinsa. Vaahtokarkkeja oli niin paljon, että Simon liukuestesukat keräsivät niitä pohjiinsa, ja Simosta tuli hirvittävän pitkä. Oli ihan kuin olisi ollut pallomeressä, joka on täynnä vaahtokarkkeja.

Meillä oli suut täynnä vaahtokarkkia, kun rehtori vielä jatkoi:

– Ja vielä sellainen asia, että kouluun on tulossa paljon muutoksia. Koulu on aikamoisessa rahapulassa, ja meidän on supistettava toimintaa. Mutta älkää siitä välittäkö, ette te edes huomaa mitään. Tulen huomenna käymään vielä jokaisessa luokassa erikseen, ja nyt saatte loppupäivän vapaata.

– Jee! kaikki huusivat ja juoksivat pois koulusta.

Myöhemmin

– Äitii, Perttiii! Missä olette? Uskomattomia uutisia koulusta! huusin ja heitin takin eteiseen. Siitä tulisi sanomista, koska takki piti aina laittaa naulaan, mutta nyt en ehtinyt. Piti päästä kertomaan uudesta rehtorista äidille ja Pertille.

Kengät riisuin kuitenkin heti eteisessä, koska äidistä tulee aina kamalan pahantuulinen, jos lattialla on hiekanmuruja. Pieni vaiva hyväntuulisuudesta, vaikka olen kuullut, että joissakin maissa kuten Hollannissa ihmiset pitävät ulkokenkiä olohuoneessakin. Kunhan olen aikuinen, teen omat sääntöni ja pidän kenkiä siellä missä haluan, vaikka nukkuessani.

Pertti tuli kalsareissaan vastaan olohuoneessa.

– Mitäs se Emilia täällä ryntäilee? Pertti kysyi ja ajoi samalla partaansa, vaikka äiti on kieltänyt ajamasta sitä olohuoneessa, kun matolle tippuu Pertin partakarvoja. Pertti ei ikinä muista sitä ja puolustautuu, että niin matto vain paksuuntuu.

– Arvaa mitä?

Pertti sammutti partakoneen ja käveli vessaan. Seurasin.

– En osaa arvata, Pertti sanoi ja suihkautti hyttysmyrkyltä haisevaa partavettä.

– Uusi rehtori sanoi, että koulua pienennetään ja me saatiin vaahtokarkkeja, sanoin ja aivastin partaveden takia.

Pertti jatkoi matkaansa makuuhuoneeseen.

– Miten pienennetään? Pertti kysyi ja veti housut jalkaansa.

– Ei sillä ole väliä, koska rehtori on tosi mahtava tyyppi, sanoin ja seurasin Perttiä eteiseen. Pertti laittoi ulkotakin päällensä.

– Oo ja etenkin koo eli ok. Nyt minun pitää lähteä iltavuoroon töihin. Heippa.

Pertti lähti ovesta ja samalla oven avauksella äiti tuli. Kuulin kun he muiskauttivat suukon toisilleen, yök.

– Äiti, arvaa! Meillä on tosi hassu uusi rehtori, joka teki vaahtokarkkisateen ja...

Äidin kännykkä soi.

– Töistä, pakko vastata. Haloo. Joo, selvä, tulen heti.

Äiti puki takin takaisin päälle ja avasi ulko-oven.

– Emilia, jutellaan illalla lisää. Minun on pakko palata töihin, kun siellä on nyt yhdeltä mummolta silmälasit kadonneet ja kohta alkaa Emmerdale, eikä hän näe katsoa sitä. Ota pakkasesta makaronilaatikkoa ja laita se mikroon. Ei liikaa ketsuppia, koska siinä on sokeria. Pusuja, heippa.

Ja niin lähti äitikin. Jäin seisomaan eteiseen. Koti oli yhtäkkiä taas ihan hiljainen. Aikuiset eivät koskaan voi olla vain paikoillaan ja kuunnella. Menin omaan huoneeseeni ja Marsu-Halosen häkin luo.

– Moi, pörröturkki marsuni.

Marsu-Halonen katseli minua huvittuneena. Kerroin sille kaiken uudesta rehtorista ja vaahtokarkkisateesta. Marsu-Halonen ainakin kuunteli toisin kuin eräät. Sitteen se meni juoksupyörään ja juoksi siinä kuin hullu, ja tuli taas minun luokseni. Nauratti kovasti, koska olen varma, että Marsu-Halonen esitti aikuisia, jotka kiirehtivät koko ajan johonkin. Kun minusta tulee aikuinen, niin aion vain olla ja tehdä myös kaikkea kivaa.

Illalla

Menin Simolle, ja siellä oli myös Mona Ranta. Yritettiin leikkiä yhdessä Simon isän kännykällä, mutta Mona Rannan kanssa tulee usein riitaa, kun sen pitää saada määrätä leikin säännöt. Kun me olemme Simon kanssa kahdestaan, ei tarvita mitään sääntöjä.

Supermarsu-Emilian kouluun saapuu uusi, eriskummallinen rehtori, Kalle von Pörrenberg. Kaikki ihastuvat rehtoriin, kun hän alkajaisiksi järjestää juhlasaliin vaahtokarkkisateen. Mutta miksi Jättiläismarsu lähettää Emilialle viestin, että koulu on suuressa vaarassa?

Kun koulusta alkaa kadota luokkia yksi kerrallaan, oppilaatkin huolestuvat. Pian tarvitaan Supermarsun voimia mysteerin ratkaisemiseksi!

Supersuosituksen sarjan viides osa uudelleen kuvitettuna.

9 789520 447724

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-4772-4